

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Halász Judit ügyvéd (.....) által képviselt ..... felperesnek, az Orosz Ügyvédi Iroda ..... által képviselt **Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete** (1013 Budapest, Krisztina krt. 39.) alperes ellen piacfelügyeleti eljárás ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében, amely perbe a Dr. Hidas és Társai Ügyvédi Iroda ..... által képviselt ..... az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében beavatkozott, a Fővárosi Bíróság 2010. évi november 12. napján kelt 2.K.33.484/2009/23. számú ítélete ellen a felperes által 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20 000 (azaz húszezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az adóhatóság külön felhívására - 16 000 (azaz tizenhatezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes az alperesi beavatkozó által kezdeményezett bejelentési eljárás lezárását követően felügyeleti eljárást indított a felperesnél. Ennek eredményeként a 2009. június 15-én kelt PF-II-458/2009. számú határozatával megállapította, hogy a felperes megsértette a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. Tv. (a továbbiakban: Tpt.) 115. §-ának (1) és (9) bekezdését, ezért figyelmeztette a Tpt. rendelkezéseinek (különösen az ügyfél-tájékoztatási előírások) betartására. A határozat kézbesítésére

és a kapcsolódó peres eljárás megindítását követően az alperes észlelte, hogy nem teljes körűen tárta fel az ügyletkötés körülményeit, ezért a 2009. július 16-án kelt PF-II-746/2009. számú határozatával a korábbi PF-II-458/2009. számú határozatát visszavonta. Indokolásában kitért arra, hogy korábbi határozatát a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1.§ (1) bekezdésében foglalt alapvető elv érvényre juttatására vonta vissza. A határozat fejrészen a „alperes neve” megjelölés szerepel, aláírójaként az alperes főigazgató-helyettese jegyzi, a körbélyegző lenyomatában az „alperes neve” felirat szerepel.

A felperes keresettel támadta az alperes visszavonó, PF-II-746/2009. számú határozatát. Álláspontja szerint a visszavont döntés jogszabálysértő volt, mert - egyebek mellett - nem jelölte meg azt a jogszabályhelyet, amelynek alapján az eredeti döntés jogszabálysértő volta megállapítható lenne, nincs olyan új tény, ami a visszavonás alapja lehetne. Sérült továbbá a Ket. 121. § (1) bekezdés b/ pontja, mert az alperesi határozat nem tartalmazza, hogy az aláíró a hatáskörrel feljogosított személy nevében járt volna el.

Az alperes és az alperesi beavatkozó az eljárás jogszerűségére hivatkozva a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes keresetét.

Megállapította, hogy a felperes alaptalanul hivatkozott a közigazgatási határozatnak a Ket. 121. § (1) bekezdés b./ pontja szerinti semmisségére, a kiadmányozási jog delegálásával összefüggésben. Kiemelte, nem merült fel adat arra nézve, hogy a határozatot aláíró személy ne lett volna jogosult az alperes nevében eljárni, másrészt azt is értékelte, hogy a visszavont határozat és a perbeli határozat között szoros összefüggés folytán a per érdemét nem befolyásolta, hogy a perbeli határozatban nem szerepel a delegálásra utaló fordulat.

Az alperesi határozat visszavonó jellegével összefüggésben kitért arra - hivatkozással a Ket. 114. § (1) és (2) bekezdésére -, hogy a döntés visszavonása szempontjából irreleváns a konkrét ok. Annak eldöntése, hogy a visszavont határozatot megelőző közigazgatási eljárásban a tényállás feltárására sor került-e, kizárólag abban a vonatkozásban vizsgálható, hogy a visszavonó döntés indokolásában megjelölt körben tartalmazott-e a visszavont határozat tényállást. Az azonban nem volt értékelhető, hogy az ügy érdemére ennek mennyiben lehet kihatása, és hogy a visszavonás indoka a felperesre kedvezőbb, vagy hátrányosabb jogkövetkezményt jelent-e. A pernek nem volt tárgya az sem, hogy a visszavont határozatban megállapított tényállásból levont jogi következtetés megalapozott volt-e, ezért az sem, hogy a tényállás egyébként indokolt-e a korábbiakban szélesebb körben feltárni.

A visszavonó határozat rendelkező része és indokolása tekintetében megállapította, hogy azok nem álltak egymással összhangban, de megállapítható, hogy a visszavonás indoka a Ket. 50.§ (1) bekezdésének sérelme, konkrétan pedig az, hogy az alapeljárásban nem kerültek feltárásra azok a körülmények, amelyek annak megállapításához szükségesek, hogy a felperes megfelelő tájékoztatást adott-e az

értékpapírral kapcsolatos, a tőzsdei termék árfolyamát befolyásoló lényeges információkról. A visszavont határozat a perbeli eljárásnak nem volt tárgya, de nem volt mellőzhető annak értékelése, hogy a perbeli határozat indokolásában megjelölt tárgykörben az alaphatározat tartalmazott-e konkrét megállapítást. Ennek folyományaként rögzítette, hogy a visszavont határozat nem tartalmazott tényeket, konkrét megállapításokat arra nézve, hogy a felperes a beavatkozót az értékpapírral kapcsolatos, a tőzsdei termék árfolyamát befolyásoló lényeges információkról tájékoztatta volna. Az alperes a Ket. 114. §-ában felsorolt konjunktív garanciák megtartásával ezért határozhatott akként, hogy visszavonja korábbi döntését. A Ket. 114. §-ának rendelkezéseivel nem áll ellentétben az, hogy az alperes a visszavont határozatában is a Tpt. 115. § (1) és (9) bekezdéseinek tükrében értékelte a felperes piaci magatartását, hiszen a visszavonásra eljárási norma megsértése miatt került sor. Mivel speciálisan a vizsgált tőzsdei termék árfolyamára vonatkozó tájékoztatás kapcsán tényállást a visszavont határozat nem tartalmazott, a visszavont határozat törvényességét nem befolyásolja, hogy a visszavont döntésben a felperes által kiemelt anyagi jogszabályok sérelmét csak az ott nevesített körben állapították meg.

Kitért arra, hogy nem látott alapot a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 336/A.§-a (2) bekezdésének alkalmazására, mert a két határozat tartalmának és szövegszerűségének egybevetése alapján megállapítható volt, hogy a visszavonó határozatban megjelölt körben a visszavont határozat tényállást nem tartalmazott, ezt meghaladóan pedig a kereset elbírálásához további bizonyítás lefolytatása nem volt szükséges.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában hivatkozott arra is, hogy az alperesi határozat konkrét jogszabályi hely (Ket. 50.§ (1) bekezdés) helyett alapelvi rendelkezés (Ket. 1.§ (1) bekezdés) megsértésére utal ugyan, de ez nem befolyásolta a per érdemét.

A perköltség megállapítása során az elsőfokú bíróság a Pp. 80.§-ának (2) bekezdését alkalmazta: értékelése szerint az alperes olyan megalapozatlan nyilatkozatokat is tett, melyek miatt a felperesnek is merültek fel költségei.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen semmisségre hivatkozva kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az alperesi határozat hatályon kívül helyezését. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a Pp. 336/A.§ (2) bekezdését alkalmazó új eljárás lefolytatására utasítását indítványozta.

Előadta, az alperesi határozat alaki hiba miatt semmis, mert sérült a Ket. 121.§-a (1) bekezdésének b./ pontja. Előadta, hogy a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletéről szóló 2007. évi CXXXV. tv. (a továbbiakban: Psztv.) értelmében a PSZAF szervezeti egysége a Felügyeleti Tanács és a hivatal, és a felügyeleti feladat ellátása a Felügyeleti Tanács hatáskörébe tartozik. Az alperes szervezeti egysége, a hivatal élén a főigazgató áll, a hivatal törvényben meghatározott feladatai között pedig nem szerepel a felügyeleti eljárás lefolytatása. A Psztv. 11. § f/ pontja értelmében a vonatkozó utasítás szerint kiadmányozási, munkáltatói, utalványozási és kötelezettségvállalási jogok gyakorlója a főigazgató-helyettes. Az alperes honlapján közzétett Szervezeti és Működési Szabályzat 16. §-a szerint a

kiadmányozási jog jogosultja a Felügyelet elnöke nevében jár el. Az SzMSz nem tartalmaz arra vonatkozó megállapítást, hogy a főigazgató vagy helyettese felügyeleti hatáskörben eljárhat. A Ket. 19. § (3) bekezdése értelmében nem minősül hatáskör átruházásnak a kiadmányozási jogok jogszerű rendezése. Hivatkozott még a Legfelsőbb Bíróság 1/2003. KJE határozatára. Álláspontja szerint az alperesi határozat - melyet nem a Felügyeleti Tanács hozott, és nem tartalmazza a határozat meghozatalára vonatkozó hatásköri felhatalmazást sem - súlyos alaki hibában szenved. Ezt a tényt egyébként nem érinti az a körülmény sem, hogy az alperes nevében aláíró dr. Schiffer Péter főigazgató-helyettes, a visszavont határozat meghozatalára a Felügyeleti Tanács felhatalmazása alapján jogosult volt. Megalapozatlan az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja, hogy a korábbi határozatban feltüntetett felhatalmazás szükségtelenné teszi ennek a visszavonó határozaton történő feltüntetését, figyelemmel a BH. 2004. évi 318. számú, az ítéletek kihirdetését érintő jogesetére.

Előadta továbbá, hogy az elsőfokú ítélet 5. oldal első bekezdése ellentétes az iratokkal, mivel a visszavont határozat a tájékoztatási kötelezettség tárgyában érdemben állást foglalt. Hivatkozott arra, hogy mivel a visszavonó határozatban meghatározott új eljárás jelen per beavatkozója által benyújtott fellebbezésben foglaltak megvizsgálására szorítkozott, ezen körülmények ismeretében még kevésbé foghat helyt az a megállapítás, hogy a visszavont és a visszavonó és egyébként prekonceptiót megfogalmazó határozat közötti összefüggés folytán a per érdemét nem befolyásolta, hogy a visszavonó határozatban a delegálásra utaló fordulat nem szerepel. Ezek körülmények ismeretében mindenképpen indokolt lett volna a Pp. 336/A. § (2) bekezdés alkalmazása.

Egyébként az alperesi határozat a visszavonás indokaként a Ket. 1. §-ában foglalt alapelvi rendelkezés megsértésére vonatkozóan tartalmaz utalást, úgy azonban, hogy közben az alperes maga is megsérti az egyenlő bánásmód elvét, és a közigazgatási eljárás egyéb alapvető elveit. Ezen sérelmeket még az elsőfokú bíróság is rögzíti ítéletében, úgy mint 4. oldal második bekezdésében, hogy az alperesi határozat nem tartalmazza a hatáskör delegálására vonatkozó utalást, a 4. oldal utolsó és az 5. oldal első bekezdésében azt, hogy a határozat rendelkező része és indokolása nem áll összhangban, és az ítélet 5. oldal negyedik bekezdésében, hogy a határozat indokolása elnagyolt és pontatlan megállapításokat tartalmaz, valamint kitért arra, hogy a visszavonás indokaként konkrét jogsértéssel nem, hanem kizárólag alapelvi rendelkezésére utalt.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak érdemi helytállósága alapján. Hangsúlyozta, hogy a perbeli esetben nincsen szó semmis döntésről, mivel a Psztv. 3. § (1) bekezdésére, illetőleg 4. § h./ pontja alapján az alperes egyértelműen rendelkezett hatáskörrel a perbeli határozat meghozatalára, és ettől különböző kérdés és semmiképpen nem semmisségi ok a felperes által vitatott kiadmányozási rend. A kiadmányozási rend tekintetében arra hivatkozott, hogy a hatáskörnek az alperes a címzettje, a Felügyeleti Tanács soha nem volt önálló személy, vagy hatóság, ellenkező esetben ugyanis a felperesnek nem is az alperes, hanem a Felügyeleti Tanács ellen kellett volna pert indítani. Helyesen rögzítette az elsőfokú ítélet, hogy a hatáskör jogosultjának képviseléről

van szó a perbeli esetben, a képviseleti jog vonatkozásában azonban nem merült fel adat arra, hogy a határozat aláírója ne lett volna jogosult a határozat aláírására. Egyébként az állított, de nem létező „alaki hiba” sem lenne azonos a Ket. 121. § (1) bekezdés b./ pontja szerinti semmisségi okkal.

A felperes által hivatkozott BH. 2004. évi 318. számú eseti döntés egyáltalán nem irányadó, különös tekintettel arra, hogy a felülvizsgált büntető ítélet esetén „A Magyar Köztársaság nevében” fordulat hiányát a bíróság a fellebbviteli eljárásban kiküszöbölhető eljárási hibának tekintette és pótolta, vagyis nemcsak semmisségi, de még csak hatályon kívül helyezési oknak sem tekintette.

Az 1/2003. KJE határozat a szubdelegáció tilalmáról szól, amiről a perbeli esetben szintén nincs szó. A Felügyelet honlapján fellelhető SzMSz a hatályos szabályozást tartalmazza, és eltér a perbeli időszakkal érintett szabályozástól: akkor az alperesnek nem volt elnöke, hanem a Felügyeleti Tanács irányította, és ez utóbbinak volt elnöke. Jelenleg viszont főigazgató és főigazgató-helyettes nincsen, ezért nincs a hatályos SzMSz szerint aláírási joguk sem. Hangsúlyozta, hogy a perbeli esetben az alperest illette a hatáskör, azt senkire nem delegálta.

Az érdemi kifogások tekintetében előadta, hogy a perbeli vizsgálat tárgya az volt, hogy helyesen döntött-e a visszavont határozat jogellenességéről az alperes, vagy sem. Ebben a körben az elsőfokú bíróság érdemben helyesen foglalt állást, bár indokolása pontosításra szorul: az alperesi határozat nem tartalmazott prekonceptiót. Azt az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a visszavont határozat az árfolyamváltozásra vonatkozó magyar nyelvű tájékoztatásra nézve nem tartalmaz tényállást, tehát hiányos, következésképpen pedig a perbeli alperesi döntés jogszerű.

A beavatkozó személyére vonatkozóan kitért arra, hogy az alperesi döntéssel szemben ő nem nyújtott be fellebbezést, és ennek folytán nem szerepel ilyen a közigazgatási iratok között.

Álláspontja szerint a felperes tévesen értelmezi a Pp. 336/A. §-át is. Alaptalanul állítja azt is a felperes, hogy az alperes megsértette volna a közigazgatási eljárás alapelveit, és olyan tényeket nem jelölt meg, amelyek az ő előadását alátámaszthatnák.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság mérsékelte a megítélhető perköltség összegét. Álláspontja szerint a Pp. 80.§-ának (2) bekezdése nem arról szól, hogy korlátozza a fél szabad nyilatkozattételi jogát, az ily módon nem korlátozható, és nem szankcionálható. Kitért arra, hogy tisztában van azzal, hogy jogorvoslati kérelem hiányában ebben a kérdésben a másodfokú bíróság nem foglalhat állást, de nem kívánta ezen körülményt szó nélkül hagyni.

Az alperesi beavatkozó nem terjesztett elő ellenkérelmet.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 252.§-a (2) bekezdését és (3) bekezdését alkalmazva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás lényeges szabályait nem sértette meg, és a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése szerinti esetleges megváltoztatáshoz szükséges adatok rendelkezésre állnak, ezért a felperes

fellebbezését érdemben bírálta el.

A Fővárosi Ítéltábla először a felperesnek az alperesi határozat hatásköri hibán alapuló semmiségre vonatkozó indokait vizsgálta.

A Ket. 121.§-a (1) bekezdésének b/ pontja szerint az e fejezetben szabályozott eljárások során a döntést meg kell semmisíteni, ha az ügy nem tartozik az eljáró hatóság hatáskörébe vagy illetékességébe, kivéve, ha a hatóság a 22. § (3) bekezdése szerint járt el.

A felperes által is hivatkozott, a közigazgatási szerv hatáskörének delegálhatóságáról, gyakorlásáról szóló 1/2003. KJE határozatban - az indokolás III. fejezete szerint - abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a közigazgatási szerv vezetője átruházhatja-e hatáskörét valamely szervezeti egységre, illetve a közigazgatási szerv vezetőjének hatáskörébe tartozó határozat felülvizsgálata iránti perben kit kell alperesként perbe vonni.

Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a semmisségi szabályok megtartottságát a per tárgyát képező közigazgatási határozat tekintetében végezte el: az elsőfokú bíróság értékelésével szemben a visszavont határozat esetleges hatásköri megfeleltetése nem befolyásolja a visszavonó határozat jogszerűségét.

A perbeli időszakban hatályos Psztv. 1.§-ának (1) bekezdése szerint a közigazgatási szerv a alperes neve, és a (3) bekezdés értelmében annak belső szervezeti egysége a Felügyeleti Tanács, valamint a hivatal. A Psztv. alapján hatósági eljárást csak a Felügyelet folytathatott le, csak az ő eljárásnak eredményeként keletkezhetett a bíróság által felülvizsgálható közigazgatási döntés. A Felügyelet belső szervezeti egységeit a Psztv. egyetlen közigazgatási ügytípusban sem ruházta fel hatáskörrel. A Felügyeleti Tanácsnak a Psztv. 12.§ (1) bekezdésében a Felügyelet tevékenységével kapcsolatban meghatározott feladati - pl. a Felügyelet szakmai munkájának irányítása - sem egyedi hatósági ügyekre vonatkoztak, nem alapozták meg a Ket. 121.§ (1) bekezdés b/ pontja szerinti hatáskört.

Az alperesi határozat a Psztv. ezen szabályainak megfelelt: a határozatot a hatósági jogkörrel rendelkező Felügyelet - és nem a fellebbezésben hivatkozott főigazgató vagy helyettese - bocsátotta ki, az 1/2003. KJE határozatban kifejtett elveket az alperes megtartotta.

A továbbiakban a másodfokú bíróság osztotta az alperes azon előadását, miszerint a perbeli esetben a kiadmányozási jog gyakorlásának mikéntje merülhet fel, és egyetértett a felperessel abban, hogy a Ket. 19.§-a (3) bekezdés utolsó mondata következtében nem minősül a hatáskör átruházásának, ha a hatáskör gyakorlója kiadmányozási jogát jogszerűen átengedte.

A Felügyelet képviselőjét a Psztv. 12.§ (2) bekezdés a/ pontja alapján a Felügyeleti Tanács elnöke látta el. A felek nyilatkozatainak egybehangzó elemei alapján a Fővárosi Ítéltábla azt állapította meg, hogy a Felügyeleti Tanács elnöke a hatósági dokumentumok kiadmányozásához kapcsolódó jogát utasítással átruházhatta. (A felperesi fellebbezés is hivatkozik arra, hogy a főigazgató-helyettes a vonatkozó utasítás szerint kiadmányozási jogot gyakorol.) Mivel a kiadmányozási jog

átengedése körében jogsértés a rendelkezésre álló adatok alapján nem volt megállapítható, a másodfokú bíróság nem észlelt hatásköri anomáliát abban, hogy az alperesi határozat aláírója (kiadmányozója) a hivatal Psztv. 16.§ (1) bekezdés szerinti főigazgató-helyettes volt.

Itt emeli ki a másodfokú bíróság, hogy a Ket. 72.§ (1) bekezdése f/ pontja alapján a közigazgatási határozatnak valóban tartalmaznia kell a hatáskör gyakorlójának nevét, hivatali beosztását, valamint a döntés kiadmányozójának a nevét, hivatali beosztását, ha az nem azonos a hatáskör gyakorlójával. Az alperesi határozat a hatáskör gyakorlójának nevét, hivatali beosztását nem tartalmazza, a kiadmányozó nevét, hivatali beosztását viszont feltüntette. Tekintettel arra, hogy az alperesi határozatot a Psztv. szerint hatósági jogkört gyakorló alperes hozta meg, a kiadmányozási jog gyakorlójára vonatkozó adatok részleges elmaradását a másodfokú bíróság sem tekintette a Ket. 121.§ (1) bekezdés b/ pontja szerinti semmiséget megalapozó oknak.

A Ket. 114.§-a (1) bekezdése alapján, ha a hatóság megállapítja, hogy a fellebbezés elbírálására jogosult hatóság, a felügyeleti szerv vagy a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság által el nem bírált döntése jogszabályt sért, a döntését módosítja vagy visszavonja. A döntést közölni kell azzal, akivel a módosított vagy visszavont döntést közölték.

A Ket. 50.§-ának (1) bekezdése szerint a hatóság köteles a döntéshozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Ha ehhez nem elegendők a rendelkezésre álló adatok, hivatalból vagy kérelemre bizonyítási eljárást folytat le.

A fellebbezés Ket. 114.§ (1) bekezdés alkalmazandóságával kapcsolatos indokainak értékelése során a Fővárosi Ítélőtábla maradéktalanul osztotta a Legfelsőbb Bíróság eseti döntéseiben (pl. Kfv. II. 37.481/2009/9

<<http://10.1.0.139/cgi->

[birosag/w207.bat?session=483716523&infile=details.glu&oid=953970&rs=600795&hitno=5](http://10.1.0.139/cgi-birosag/w207.bat?session=483716523&infile=details.glu&oid=953970&rs=600795&hitno=5)>.szám) megfogalmazott szempontot: a határozat visszavonásról

rendelkező közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata során a bíróság a visszavonás alapjaként megjelölt jogsértést érdemben nem vizsgálja felül.

Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy a visszavonó határozat törvényességi felülvizsgálata keretében nem bírálható el a visszavont határozatban megállapított jogi következtetés, ugyanakkor a visszavont határozat indokolásában rögzített tényállás hiányos volt: mint az elsőfokú bíróság megállapította, nem kerültek feltárássra azok a körülmények, amelyekre tekintettel vizsgálható a tájékoztatás megfelelő volta. Az alperes a határozata visszavonásával nem foglalt érdemben állást a Tpt. rendelkezéseinek (különösen az ügyfél-tájékoztatási előírások) a felperes általi betartásáról, hanem saját korábbi eljárását minősítette jogszabálysértőnek. Az, hogy az alperes milyen forrásból - az alperesi beavatkozónak a felperes által "fellebbezésként" jelölt beadványából, vagy máshonnan - szerzett tudomást a visszavonást szükségessé tevő jogsértésről, nem irányadó a visszavonó határozat jogszerűségének vizsgálata során.

A felperesi fellebbezésnek az elsőfokú ítélet 5. oldal első bekezdésének iratellenességére vonatkozó előadása kapcsán a másodfokú bíróság elsődlegesen azt állapította meg, hogy az ítélet 4. oldal utolsó bekezdésében a Pp. 224.§ (1) bekezdés szerint javítható elírás történt, a hivatkozott határozati szám helyesen a visszavonó határozat száma, azaz PF-II-746/2009. Megállapította továbbá a Fővárosi Ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által kifogásolt indokolási részekben kizárólag a Ket. 114.§ (1) bekezdés alkalmazása szempontjából vizsgálta a Ket. 50.§ (1) bekezdésének sérelmét. Ehhez képest nem tett iratellenes megállapítást, és helytállóan következtetett arra, hogy a visszavont határozat a termékspecifikus tájékoztatási kötelezettségre nézve nem tartalmaz maradéktalan tényállást, helytálló volt annak visszavonása és az eljárás folytatása.

A felperesi fellebbezésben foglaltakkal szemben a Pp. 336/A.§ (2) bekezdés - mely szerint ha a közigazgatási eljárás hivatalból indult, vagy a közigazgatási szerv a tényállás-megállapítási kötelezettségének nem tett eleget, a közigazgatási szerv köteles a határozata (a szakhatóság az állásfoglalása) alapjául szolgáló tényállás valóságának bizonyítására, ha azt a felperes vitatja - alkalmazásának feltételei nem állnak fenn. A közigazgatási hatóságot ugyanis csak akkor terheli a peres eljárás során bizonyítási kötelezettség, ha a felperes bizonyítja, hogy nem került sor a bizonyítási eljárás befejezésével annak lezárására, a bizonyítékok ismertetésére, nem volt lehetősége a bizonyítási eljárás során a bizonyítási cselekményeket megismerni, és további indítványokat tenni. A bírósági felülvizsgálat tárgyát képező PF-II-746/2009. számú alperesi határozathoz ilyen eljárási cselekmények nem köthetők, azt pedig, hogy a visszavonó határozatban jelzett alperesi beavatkozói beadvány nyomán ténylegesen feltárható-e az ügy érdemére kiható tényállási többlet, a közigazgatási eljárás során - majd az esetlegesen követő bírósági felülvizsgálatban - vitathatja a felperes.

A felperesi fellebbezésben hivatkozott alapelvi sérelmek értékelése kapcsán a Fővárosi Ítélőtábla megállapította, hogy az alperesi határozat - miként az elsőfokú bíróság is rögzítette - valóban nem ellentmondás-mentes, ugyanakkor ezek az ellentmondások nem testesítenek meg hatályon kívül helyezést megalapozó eljárási hibákat. A határozat a Ket. 114.§ (1) bekezdés alkalmazásához szükséges mértékben tartalmazza az alapul szolgáló tényállást, és ténylegesen alkalmazza a Ket. 50.§-ának (1) bekezdését. Mivel az alapelveket tartalommal kitöltő egyedi jogszabályi helyek alkalmazásával kapcsolatban kétség nem merült fel, a Fővárosi Ítélőtábla alapelvi rendelkezésekre figyelemmel nem tekintette megalapozatlannak az elsőfokú bíróság ítéletét, azt nem változtatta meg.

Az alperes ellenkérelmében hivatkozott a Pp. 80.§ (2) bekezdésének téves alkalmazására.

A Pp. 80.§-ának (2) bekezdése szerint az a fél, aki egyes perbeli cselekményeket sikertelenül végez, vagy egyes perbeli cselekményekkel indokolatlanul késedelmeskedik, avagy valamely határnapot vagy határidőt mulaszt, vagy más módon felesleges költségeket okoz, az ebből származó költségeinek megtérítését

pernyertessége esetén sem igényelheti, illetőleg az ellenfél ebből eredő költségeinek megtérítésére a per eldöntésére való tekintet nélkül kötelezhető.

A Pp. ezen rendelkezése nem a feleket megillető jogok csorbítását célozza. Alkalmazására akkor van lehetőség, ha valamelyik fél rosszhiszemű pervitele folytán a másik fél részén szükségtelen cselekmény, és emiatt indokolatlan költség merül fel. A Pp. ezen rendelkezésének alkalmazása során a bíróság mérlegelési jogkörben jár el. Az alperesi ellenkérelem folytán a Fővárosi Ítéltábla csak azt állapíthatta meg, hogy az elsőfokú bíróságnak volt lehetősége a Pp. 80.§ (2) bekezdés alkalmazására, azt azonban nem vizsgálhatta, hogy a mérlegelés során jogszerűen járt-e el.

Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján, az indokolásnak a semmisségi részére vonatkozó pontosításával, helybenhagyta.

Az alperesi beavatkozó javára másodfokú perköltség nem merült fel, az alperest megillető másodfokú perköltségről pedig a Pp.78.§-ának (1) és (2) bekezdésének megfelelően rendelkezett a Fővárosi Ítéltábla, míg a sikertelenül fellebbező felperes a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére. Az illetéknek az 1990. évi XCIII. tv. 39.§ (3) bekezdés c/ pontja, 43.§ (3) bekezdés és 46.§ (1) bekezdés szerinti számítása során a másodfokú bíróság figyelembe vette, hogy a felperes fellebbezésén, illetékbélyeg formájában, már lerótt 20 000 (azaz húszezer) forint illetéket.

Budapest, 2011. évi május hó 25. napján

dr. Rothermel Erika s.k. a tanács elnöke,    Huszárné dr. Oláh Éva s.k. előadó bíró,  
dr. Rácz Krisztina s.k. bíró

A kiadmány hitelül: